

staa paa Pinde fra Morgen til Aften, ja, tit endog, træet som hun er af Dagens Slid, sidde oppe om Natten og vente, til hendes Herskab kommer hjem fra Selskab eller Bal. Har hun fri et Par Timer om Dagen, saa er det ikke paa anden Maade, end at hun maa lyde enhver Opfordring, der rettes til hende; der er ikke en Tid, hvori ingen har Ret til at kræve noget Arbejde af hende. Og hun har intet bestemt Arbejde. Der staar udtrykkelig i Tyendelovens Paragraf 22: »Om et Tyende endog har ladet sig fæste til en vis Art af Tjeneste, skal det dog være pligtigt at deltage i anden til dets Stilling og Evner passende Gjærning, som Omstændighederne kunne fordre.« Enhver kan sige sig selv, at dette giver rig Anledning til fornyet, ja, fordoblet Arbejde.

Dernæst har hun ikke sit eget Hjem, men lever i et andet, der paa det bestemteste modsætter sig at ville regne hende som hørende dertil. Hun er Vidne til, hvorledes alle i dette Hjem holde af hverandre, hvorledes de dele hverandres Interesser, givende og forlangende Sympathi for alt, hvad der angaar dem, stort som smaat. Hun færdes mellem dem, hele Dagen igjennem tages hendes Tanker og Kræfter i Beslag i deres Tjeneste, og dog hører hun dem ikke til, hun er kun til for at arbejde for dem, og hendes Hjem er Køkkenet, ganske nær ved det Liv, hun ikke kan deltage i. — Selv hos Mennesker, der regne sig for at være meget humane mod deres Folk, vilde det vist være utænkeligt, om Pigen, naar hun kom ind for at sige sin Frue en Besked, satte sig ned ved Siden af denne. Bevares! det vilde paa ingen Maade passe sig. I Spisestuen kan hun til Nød faa Lov at sidde sammen med Børnene, og man kan selv sætte sig ind til hende og tale med hende; men Dagligstuen, det er ikke noget Sted for hende. Er der endog enkelte Mennesker, der gaa saa vidt, at de stille deres Pige paa lige eller næsten lige Trin med sig, saa maa de dog, naar der er andre til Stede, rette sig efter den almindelige Opfattelse og lade hende gaa, og deres Maade at behandle deres »undergivne« paa betragtes af andre som et stort Fejlgreb, der altid straffer sig. Saaledes hørte jeg en Gang fortælle: »Tænk, det endte med, at Pigen bebrejdede Fruen, at hun gik for meget ud og derved forsømte sit Hus. Der kan man da se, at det ikke kan gaa. Den Slags Mennesker forstaa aldrig deres Stilling!«